

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2025. gada 20. maijā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Inese Laura Zemīte, senatores Irīna Jansone un Anita Poļakova

rakstveida procesā izskatīja krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /persona A/, apsūdzētā /persona B/ un viņa aizstāvja zvērināta advokāta Oskara Ondrupa kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 4. marta lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas rajona tiesas 2023. gada 13. jūlija spriedumu

[1.1] /persona A/, personas kods /personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 231. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta piekto daļu /persona A/ noteikts galīgais sods brīvības atņemšana uz 1 gadu, sabiedriskais darbs uz 170 stundām, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 5 gadiem.

[1.2] /persona B/, personas kods /personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 231. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu;

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts no 2017. gada 15. maija līdz 2020. gada 19. maijam) un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem;

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts līdz 2020. gada 19. maijam) un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo un otro daļu /persona B/ noteikts galīgais sods brīvības atņemšana uz 1 gadu un 9 mēnešiem.

[2] Ar Rīgas rajona tiesas 2023. gada 13. jūlija spriedumu /persona A/ un /persona B/ atzīti par vainīgiem un sodīti pēc Krimināllikuma 231. panta otrās daļas par to, ka personu grupā izdarīja rupju sabiedriskās kārtības traucēšanu, kas izpaudās acīmredzamā necieņā pret sabiedrību, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru un uzņēmumu darbu (huligānisms), kā arī /persona B/ atzīts par vainīgu un sodīts par

diviem noziedzīgiem nodarījumiem pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas, proti, par spridzināmās ietaises un šaujamo ročā un municijas iegādāšanos un glabāšanu bez attiecīgas atļaujas.

[3] Ar Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 4. marta lēmumu, izskatot krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /persona A/ un viņa aizstāves zvērinātas advokātes Andras Ločmeles, /persona B/ un viņa aizstāvja O. Ondrupa apelācijas sūdzībām, Rīgas rajona tiesas 2023. gada 13. jūlija spriedums atstāts negrozīts.

[4] Par Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 4. marta lēmumu kasācijas sūdzības iesnieguši apsūdzētais /persona A/, /persona B/ un viņa aizstāvis O. Ondrups, kurās lūguši atcelt lēmumu pilnībā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Iesniedzēji kasācijas sūdzības pamatojuši ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Apsūdzētais /persona A/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka atzinumu par viņa vainīgumu Krimināllikuma 231. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā tiesa nav pamatojusi ar lietā esošajiem pierādījumiem. Tiesa nav ņēmusi vērā /persona A/ liecības par apstākļiem, kādos rakstūjis īsziņas /persona B/, tādēļ nepamatoti konstatējusi noziedzīgā nodarījuma sastāva subjektīvo pusi. Tiesa nav ņēmusi vērā arī to, ka /persona A/ un /persona B/ nebija vienojušies izdarīt huligāniskas darbības, tādēļ nepamatoti konstatējusi inkriminētā noziedzīgā nodarījuma kvalificējošo pazīmi – personu grupu.

Tiesa no /persona A/ nepamatoti piedzinusi procesuālos izdevumus par valsts nodrošināto juridisko palīdzību tiesā, jo saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 368.¹ panta trešo daļu tiesa nav lēmusi par procesuālo izdevumu, kuri saistīti ar tiesas sēžu atlikšanu, piedziņu. Turklāt tiesa, lemjot par apsūdzētajam nosakāmo sodu, nav ņēmusi vērā ziņas par /persona A/ veselības stāvokli, kas izslēdz iespēju viņam atrasties apcietinājumā.

[4.2] /Persona B/ kasācijas sūdzībā lūdzis attaisnot viņu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos un atbrīvot no apcietinājuma. Apsūdzētais lūgumu pamatojis ar to, ka viņa darbības abu instanču tiesas nepareizi kvalificējušas pēc Krimināllikuma 231. panta otrās daļas un Krimināllikuma 233. panta otrās daļas. Apelācijas instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka apsūdzībā pēc Krimināllikuma 231. panta otrās daļas norādītās darbības veicis, lai novērstu cietušās /persona C/ (iepriekš – /Uzvārds/) slepkavības mēģinājumu.

Tiesas atzinums par /persona B/ vainīgumu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā ir tiesas pieņēmums, jo nav pierādīts, ka viņa dzīvesvietā atrastais ierocis ir iegādāts nelikumīgi un elektrodetonatoram līdzīgais priekšmets un municija piederējusi apsūdzētajam, jo uz šiem priekšmetiem netika atrastas /persona B/ bioloģiskās pēdas.

Tiesa nav ņēmusi vērā, ka /persona B/ dzīvesvietā veiktās kratīšanas protokols sastādīts, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 139. pantu, proti, izmeklēšanas darbība – kratīšana dzīvesvietā – sāka plkst. 7.35, tas ir, pirms likumā atļautā procesuālās darbības veikšanas laika – plkst. 8.00 –, turklāt pirms dzīvesvietas kratīšanas pret /persona B/ pielietota fiziska vardarbība un nozagtas ģimenes vērtības, viņam neizskaidroja tiesības un pienākumus, nepieaicināja aizstāvi, kā arī kratīšanas protokolu /persona B/ nav parakstījis. Tādējādi tiesa ir pārkāpusi Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 3., 5. un 6. pantu, Kriminālprocesa likuma 8., 12., 13., 20., 21. un 182. pantu.

Apelācijas instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka apsūdzētā /persona B/ izdošana Latvijas Republikai no Spānijas notikusi, pārkāpjot starptautiskās tiesības, jo nebija stājies spēkā lēmums par viņa izdošanu tiesāšanai šajā kriminālprocesā. Šāds lēmums Spānijā pieņemts dienu pēc /persona B/ izdošanas Latvijas Republikai. Tādējādi tiesa ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 15. pantu un Latvijas Republikas Satversmes 92. pantu.

[4.3] Apsūdzētā /persona B/ aizstāvis O. Ondrups kasācijas sūdzībā norādījis, ka abu instanču tiesas nepamatoti atzinušas, ka /persona B/ vaina viņam inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā ir pierādīta ar liecinieku liecībām un pierādījumiem, kas izklāstīti pirmās instances tiesas spriedumā. Turklāt tiesa nav ņēmusi vērā, ka /persona B/ nevarēja tiesāt šajā kriminālprocesā, jo apsūdzētais nelikumīgi konvojēts no Spānijas, proti, nebija stājies spēkā lēmums par viņa izdošanu tiesāšanai šajā kriminālprocesā. Ar šo lēmumu pretēji pirmās instances tiesas spriedumam par /persona B/ apcietināšanu viņam bija atļauts tikai sniegt liecību tiesā.

Motīvu daļa

[5] Senāta kompetencē vispirms ir sniegt atbildi, vai tiesa ir pieļāvusi: 1) Kriminālprocesa likuma 15. panta pārkāpumu, iztiesājot lietu pret /persona B/ celtajās apsūdzībās un 2) Kriminālprocesa likuma 368.¹ panta trešās daļas pārkāpumu.

[5.1] Senāts konstatē, ka pirmās instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 689. panta pirmo daļu, secinājusi, ka apsūdzētais /persona B/ no Spānijas izdots Latvijas Republikai saistībā ar Eiropas apcietinājuma lēmumā norādīto apsūdzību pēc Krimināllikuma 231. panta otrās daļas un 233. panta otrās daļas. Tiesa atzinusi, ka /persona B/ ir tiesājams un sodāms šajā kriminālprocesā, taču viņam nav nosakāms galīgais sods pēc vairākiem spriedumiem, jo izdošanas laikā /persona B/ neatteicās no tiesībām uz specialitātes principa piemērošanu (4. sējuma 35. lapa).

Apelācijas instances tiesa motivēti noraidījusi /persona B/ apelācijas sūdzības argumentu par viņa nelikumīgu izdošanu tiesāšanai šajā kriminālprocesā. Tiesa norādījusi, ka ierosinājums par apsūdzētā /persona B/ izdošanu Latvijas Republikai no Spānijas tiesāšanai un soda izpildīšanai apsūdzībā pēc Krimināllikuma 231. panta otrās daļas un 233. panta otrās daļas, Ģenerālprokuratūrā ir apmierināts, un 2022. gada 17. augustā ir pieņemts Eiropas apcietinājuma lēmums. Lietas materiālos atrodas ziņas par to, ka 2022. gada 21. septembrī Spānijā, pamatojoties uz Eiropas apcietinājuma lēmumu, apsūdzētais aizturēts un lemts jautājums par viņa izdošanu Latvijas Republikai (3. sējuma 195. lapa), savukārt 2022. gada 17. novembrī izdots apsūdzētais /persona B/ konvojēts no Spānijas uz Latvijas Republiku (3. sējuma 224. lapa). Tiesa atzinusi, ka apsūdzētais ir tiesājams un sodāms šajā kriminālprocesā.

Senātam nav pamata apšaubīt apelācijas instances tiesas atzinumu. Savukārt, no krimināllietas materiāliem konstatējams, ka krimināllietas iztiesāšanas laikā lēmums par /persona B/ izdošanu Latvijai bija spēkā, tādējādi apsūdzētā /persona B/ un viņa aizstāvja kasācijas sūdzību arguments par minētā lēmuma spēkā stāšanos vienu dienu pēc /persona B/ izdošanas Latvijas Republikai neizraisa šaubas par apelācijas instances tiesas nolēmumu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 15. panta pārkāpumu.

[5.2] Kriminālprocesa likuma 368.¹ pants noteic kārtību, kādā procesa virzītājs atbilstoši kriminālprocesa stadijai lemj par Kriminālprocesa likuma 368. panta sestajā daļā minētajiem procesuālajiem izdevumiem.

Kriminālprocesa likuma 368. panta sestā daļa noteic, ka procesuālos izdevumus, kas saistīti ar izmeklēšanas darbību vai tiesas sēžu atlikšanu, ja tās atliktas sakarā ar likumā noteiktajā kārtībā izsaukto personu neierašanos bez attaisnojoša iemesla, var piedzīt no šīm personām pirmstiesas procesa laikā, iztiesāšanas laikā un ar tiesas vai prokurora gala nolēmumu kriminālprocesā šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Tas nozīmē, ka minētā norma noteic tiesības piedzīt procesuālos izdevumus no personām, kuru dēļ atliktas izmeklēšanas darbības vai tiesas sēdes, ja likumā noteiktajā kārtībā izsauktās personas nav ieradušās bez attaisnojoša iemesla.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 368. panta pirmā daļa noteic tiesai vispārīgu pienākumu ar nolēmumu piedzīt procesuālos izdevumus no notiesātajiem, izņemot šā panta trešajā, ceturtajā un sestajā daļā minētos gadījumus. [..], tas ir, ja persona ir attaisnota, daļēji attaisnota, maznodrošināta vai trūcīga.

Kriminālprocesa likuma 368.¹ panta trešā daļa noteic, ka iztiesāšanas laikā lēmumu par to procesuālo izdevumu piedziņu, kuri ir saistīti ar tiesas sēžu atlikšanu, pieņem tiesa.

/Persona A/ argumentu, ka tiesa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 368.¹ panta trešo daļu nav lēmusi par procesuālo izdevumu, kuri saistīti ar tiesas sēžu atlikšanu, piedziņu, Senāts atzīst par neatbilstošu apelācijas instances tiesas nolēmumam, jo tiesa ir vērtējusi un lēmusi šo jautājumu.

No krimināllietas materiāliem konstatējams, ka tiesas sēdēs 2023. gada 14. martā, 6. aprīlī, 15. maijā un 14. jūnijā pirmās instances tiesā piedalījies apsūdzētais /persona A/ un viņam juridisko palīdzību sniegusi aizstāve A. Ločmele. Šajās tiesas sēdēs iztiesāšana atlikta sakarā ar to, ka uz tiesas sēdi nebija ieradies vai nu apsūdzētais /persona B/ vai viņa aizstāvis.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka kriminālprocesā ir procesuālie izdevumi, proti, samaksa advokātam, kura izdevumus – 1080 euro – par juridisko palīdzību /persona A/ sedz no valsts līdzekļiem. Tiesa ir izvērtējusi, vai apsūdzētais ir atbrīvojams no procesuālo izdevumu samaksas, un secinājusi, ka lietā nav konstatēti tādi apstākļi, kuri būtu par pamatu apsūdzētā atbrīvošanai no procesuālo izdevumu samaksas. Tiesa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367. panta pirmās daļas 4. punktu un 368. panta pirmo daļu atzinusi, ka procesuālie izdevumi valsts labā piedzenami no apsūdzētā /persona A/.

Apelācijas instances tiesa pirmās instances tiesas spriedumu arī šajā daļā atzinusi par pamatotu un atstājusi to negrozītu.

Senātam nav pamata apšaubīt apelācijas instances tiesas atzinumu.

Turklāt Senāts norāda, ka Kriminālprocesa likums nenoteic notiesātās personas atbrīvošanu no procesuālo izdevumu piedziņas, ja izmeklēšanas darbības vai tiesas sēdes atliktas citas personas neattaisnotas neierašanās dēļ, turpretī saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 368. panta pirmo daļu tiesas pienākums ir izvērtēt un piedzīt no notiesātajiem valsts labā procesuālos izdevumus, ja tādi ir konstatēti, ievērojot minētajā tiesību normā noteiktos ierobežojumus šādai piedziņai.

[6] Senāts konstatē, ka sūdzību iesniedzēji kasācijas sūdzībās atkārtējuši apelācijas sūdzību argumentus par pārkāpumiem pierādījumu izvērtēšanā un apsūdzēto darbību kvalificēšanā, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

[6.1] Apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, atzinusi, ka pirmās instances tiesa ir izvērtējusi lietā esošos pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus par apsūdzēto darbību juridisko kvalifikāciju, proti, par /persona A/ un /persona B/ vainīgumu Krimināllikuma 231. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījumā, kā arī par apsūdzētā /persona B/ vainīgumu divos Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajos noziedzīgajos nodarījumos. Apelācijas instances tiesa norādījusi, ka pierādījumi lietā novērtēti atbilstoši Kriminālprocesa likuma 9. nodaļā izvirzītajām prasībām un pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi tos par pieļaujamiem, attiecināmiem, ticamiem un pietiekamiem apsūdzēto vainīguma konstatēšanai. Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564. panta sesto daļu, atzinusi par iespējamu neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus, un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 562. panta pirmo daļu izvērtējusi apelācijas sūdzībās un tiesas sēdē paustos argumentus.

Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, tajā skaitā apsūdzēto /persona A/ un /persona B/, cietušās /persona C/, liecinieka /persona D/ liecībām, kā arī /persona A/ mobilā telefona apskates protokolā fiksētajām ziņām par nosūtītajām īsziņām /persona B/ un Valsts policijas sniegtajām ziņām par speciālās procesuālās aizsardzības nodrošināšanu /persona C/ laikā no 2020. gada 12. līdz 18. maijam, atzinusi, ka apsūdzēto /persona A/ un /persona B/ darbībās ir visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 231. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes, tajā skaitā subjektīvā puse un kvalificējošā pazīme – personu grupa.

Apelācijas instances tiesai arī nav radušās saprātīgas šaubas par apsūdzēto vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos un noziedzīgo darbību kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 231. panta otrās daļas.

Tiesa, atsaucoties uz Senāta judikatūru par subjektīvās puses izpausmi huligānismā, atzinusi, ka apsūdzētie /persona A/ un /persona B/ šo noziedzīgo nodarījumu izdarījuši ar tiešu nodomu, personu grupā bez iepriekšējas vienošanās, un norādījusi, ka abu apsūdzēto tīšās darbības bija vienotas un vērstas pret konkrētu personu – zvērinātu advokāti /persona C/ –, ignorējot morāles normas un nonievājot sabiedrības intereses un būtiski traucējot cietušās mieru un darbu, kā arī zvērinātu advokātu biroja darbu.

Apelācijas instances tiesa motivēti noraidījusi apsūdzētā /persona B/ argumentu par sazināšanos ar /persona C/ nolūkā palīdzēt novērst viņas slepkavību un norādījusi, ka /persona B/ ar cietušo sazinājies pēc tam, kad uzzinājis, ka /persona C/ pasūtījuma slepkavība ir izdomājums un turpinājis cietušo informēt par pastāvošo dzīvības apdraudējumu. Tiesa secinājusi, ka apsūdzētais /persona B/ ir sapratis savas darbības un vēlējis tas izdarīt huligānisku motīvu dēļ.

[6.2] Apelācijas instances tiesa pretēji /persona B/ kasācijas sūdzībā norādītajam ir atzinusi, ka apsūdzētā /persona B/ vainīgums divu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā ārpus saprātīgām šaubām ir pierādīts ar lietā esošajiem pierādījumiem, tajā skaitā ar liecinieku /persona E/ un /persona F/ (/persona F/) liecībām par kratīšanas norisi /persona B/ dzīvesvietā un kratīšanas protokolā fiksētajām ziņām par izņemtajiem priekšmetiem – elektrodetonatoru, šaujamieroci un šaujamieroča munīciju –, kā arī Valsts policijas Atļauju sistēmas nodaļas lēmumā fiksētajām ziņām par /persona B/ šaujamieroča nēsāšanas atļaujas Nr. /numurs/ anulēšanu pirms termiņa un ieroča izsludināšanu meklēšanā. Tiesa atzinusi, ka apsūdzībā minēto spridzināšanas ietaisi, šaujamieroci un šaujamieroča munīciju /persona B/ iegādājies un glabājis bez atļaujas, jo viņam nav bijusi izsniegta atļauja iegādāties un glabāt spridzināšanas ietaises, savukārt šaujamieroču nēsāšanas un glabāšanas atļauja anulēta pirms termiņa, turklāt apsūdzētais ieroci un munīciju nav atdevis policijā, lai gan tāda iespēja viņam pastāvēja pēc atbrīvošanās no ieslodzījuma vietas.

[6.3] Senāts atzīst par nepamatotu apsūdzētā /persona B/ kasācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka apelācijas instances tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 139. panta pārkāpumu.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka kratīšana /persona B/ dzīvesvietā notikusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma 139. pantam, un to pamato liecinieku /persona G/, /persona E/ un /persona F/ liecībās sniegtās ziņas par policijas darbinieku rīcību kratīšanas laikā, kā arī kratīšanas protokolā fiksētās ziņas, kas apstiprina faktu, ka pēc uzaicinājuma apsūdzētais labprātīgi nav izsniedzis aizliegtos priekšmetus – šaujamieročus, spridzināšanas ietaises un to sastāvdaļas un sprāgstvielas –, un norādījis, ka šādu priekšmetu viņa dzīvesvietā nav, kā arī atteicies no protokola parakstīšanas. Apelācijas instances tiesa ir pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam un noraidījusi /persona B/ argumentus, secinot, ka kratīšana /persona B/ dzīvesvietā notikusi saskaņā ar likumu, turklāt krimināllietas materiālos nav ziņu par apsūdzētā norādītajiem pārkāpumiem kratīšanas laikā, arī protokolā nav ieraksta, ka apsūdzētajam būtu iebildumi par kratīšanu.

Senāts konstatē, ka no kratīšanas protokola izriet, ka apsūdzētais /persona B/ nav iebildis pret kratīšanas uzsākšanu 25 minūtes pirms Krimināllikuma 139. panta pirmajā daļā norādītā parastā izmeklēšanas darbības uzsākšanas laika, kā arī kasācijas sūdzībā nav pamatojums, kā tas ietekmējis izmeklēšanas darbības tiesiskumu. Senātam nav pamata apšaubīt apelācijas instances tiesas secinājumu, ka /persona B/ kratīšanas laikā, ne pēc tam nav sniedzis ziņas par kratīšanas laikā un pirms tās izdarīšanas pieļautiem pārkāpumiem, par kuriem norādījis tikai kasācijas sūdzībā. Minētais ir pamats secinājumam, ka šādi apsūdzētā argumenti neizraisa šaubas par apelācijas instances tiesas nolēmumu.

[6.4] Apelācijas instances tiesa, nosakot soda veidu, pretēji apsūdzētā /persona A/ kasācijas sūdzībā norādītajam ir izvērtējusi viņa veselības stāvokli un pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam, ka apsūdzētajam brīvības atņemšana uz tiesas noteikto laiku ir samērīga ar noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī atbilstoša ne vien soda represīvo, bet arī preventīvo mērķu sasniegšanai. Apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Ministru kabineta 2015. gada 2. jūnija noteikumiem Nr. 276 „Apcietināto un notiesāto personu veselības aprūpes īstenošanas kārtība” un atziņu Senāta 2018. gada 11. septembra lēmumā lietā Nr. SKK-255/2018, norādījusi, ka apsūdzētā /persona A/ atrašanās apcietinājumā pati par sevi neradīs cilvēktiesību pārkāpumu. Ņemot vērā apsūdzētā veselības stāvokli, tiesa secinājusi, ka viņam tiks nodrošināta normatīvajos aktos paredzētā nepieciešamā veselības aprūpe un ieslodzījuma vietā pieejamais cilvēktiesību minimuma līmenis.

[6.5] Kriminālprocesa likuma prasību pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas lēmuma atcelšanai, Senāts nekonstatē.

Senāts norāda, ka atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. pantam kasācijas instances tiesa lietu pēc būtības neiztiesā, lietas faktiskos apstākļus neskaidro un pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apsūdzēto un aizstāvja kasācijas sūdzībās ietvertās norādes uz Krimināllikuma pārkāpumiem un Kriminālprocesa likuma normu būtiskiem pārkāpumiem pēc būtības ir viņu subjektīvais viedoklis par lietā iegūto pierādījumu pieļaujamības, ticamības un pietiekamības novērtējumu, un saistīts ar kasācijas sūdzību autoru vēlmi atkārtoti izvērtēt pierādījumus kasācijas instances tiesā un panākt apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktiski iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

[7] Ievērojot izklāstīto, Senāts atzīst, ka Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 4. marta lēmums atstājams negrozīts, bet apsūdzētā /persona A/, apsūdzētā /persona B/ un viņa aizstāvja O. Ondrupa kasācijas sūdzības noraidāmas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. pantu un 587. panta pirmās daļas 1. punktu, Senāts

nolēma

atstāt Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 4. marta lēmumu negrozītu, bet apsūdzētā /persona A/, apsūdzētā /persona B/ un viņa aizstāvja Oskara Ondrupa kasācijas sūdzības noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

I.L.Zemīte I.Jansone A.Poļakova